

Arrest

nr. 326 090 van 30 april 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en advocaat M. KIWAKANA loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaanse staatsburger afkomstig uit het dorp Kotaki in het district Narang in de provincie Kunar. U bent in 2019 religieus gehuwd met uw vrouw W.S. en heeft twee zonen A. en M. U bent een soennitische moslim van Pashtou etnie. U ging naar school tot het jaar waarin u 18 jaar werd. Uw vader werkte samen met buitenlanders als leerkracht in een meisjesschool en uw oom werkte met buitenlanders voor een geheime drugseenheid van de overheid.

Nadat u met school stopte besloot u bij het lokale tak van het Afghaanse leger te gaan omdat ze nieuwe rekruten zochten en u interesse had in deze job dichtbij huis. Aan de checkpost waar u gestationeerd was bleef het altijd rustig, tot het moment waar uw commandant u meenam om twee talibs te arresteren bij een ziekenhuis. U rekende met drie andere soldaten de twee talibs in, gaf hen door aan de lokale politie en

vervolgde de rest van uw dag. De tijd nadien bleef het rustig en maakte u niets noemenswaardig mee tijdens de uitoefening van uw werk als soldaat. Op een dag in augustus 2021 namen de taliban plots heel de provincie Kunar over en moest u uw wapens afleveren aan de commandant in uw checkpoint. U gehoorzaamde en besloot om weg te vluchten naar Kabul. Daar kreeg u telefoon van een ex-collega die vertelde dat de twee talibs werden vrijgelaten en twee andere ex-collega's hebben opgepakt. Ook uw oom werd gearresteerd door de taliban. Toen enkele dagen later Kabul door de taliban werd overgenomen, besloot u het land te verlaten en reisde u op 25 augustus 2021 naar Iran waar u een jaar verbleef. U reisde verder door via Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België waar u op 11 januari 2024 een verzoek tot bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban vanwege uw voormalige werk als soldaat en het voormalige werk van uw vader en oom bij de overheid.

Ter staving van uw verzoek tot bescherming legt u kopieën van de volgende documenten neer: twee documenten van de zoektocht naar uw oom, een aanwervingsdocument van het leger, foto's van u aan het werk, twee versies van een legerkaart, drie dreigbrieven (vertaald door het Commissariaat-generaal), taskara's van uw familieleden, bankdocumenten, schoolrapporten, opleidingscertificaten van uw vader, een krantenartikel over uw opa, een werkcertificaat van uw oom, een foto van een man en klachtenbrieven van de overheid.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliët dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uw voormalige werk als soldaat bij het Afghaanse leger is ongeloofwaardig:

- U ging enkele maanden voor de machtsovername bij het leger toen de taliban reeds aan een onophoudelijke opmars in Afghanistan bezig waren. Uw motivatie om op die cruciale periode een overheid en leger in wankelende positie te willen versterken berust slechts op de bewoordingen "de job was in mijn eigen dorp en ik had er interesse in" (CGVS-2 p. 12, 14). Deze motivatie is uiterst beperkt doorleefd voor het vervoegen van het leger in dergelijk kwetsbare positie.
- U verklaart geen enkel incident te hebben meegemaakt in de vier maanden dat u bij het leger werkte behalve één incident waarop u uw vluchtmotieven baseert (CGVS-2 p. 12). U stelt namelijk dat er slechts uitzonderlijk hevige of grote gevechten waren in uw district toen u er werkte (CGVS-2 p. 14). Nochtans sprak u eerder van een zeer slechte veiligheidssituatie in uw dorp sinds lange tijd waarbij de overheid machteloos moest toekijken op geweld door de taliban (CGVS-2 p. 4). U stelt dat u aangeworven werd wegens personeelstekort bij het leger en dat men u vervolgens inzette bij een checkpoint waar nauwelijks vijandige activiteit was (CGVS-2 p. 12). Dergelijke verklaringen vallen niet met elkaar te rijmen.

- U stelt meermaals slechts één identificatiekaart van het leger te hebben ontvangen (CGVS-2 p. 8). Wanneer u wordt gewezen op het feit dat de twee kopieën van dezelfde identificatiekaart die u neerlegt twee verschillende foto's bevatten, houdt u vast aan de verklaring dat het verschillende kopieën van dezelfde kaart gaat. U verklaart enkel dat één versie een gescande kopie is terwijl de andere kopie een foto is (CGVS-2 p. 8). Uw verklaringen hieromtrent zijn onmogelijk in overeenstemming te brengen met de visuele vaststelling dat de foto's op de documenten verschillen, waardoor bovendien de authenticiteit van de neergelegde documenten ernstig ondermijnd wordt. Onmiddellijk na de pauze tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dat u vergeten was dat u destijds een nieuwe kaart moest aanvragen omdat uw vorige was gebroken (CGVS-2 p. 10). Gelet op de ondubbelzinnige en herhaalde vraagstelling hieromtrent is deze verklaring ontoereikend.

Daarnaast verwijst u naar het voormalige werk van uw oom en vader bij de overheid als aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan, maar uw vader was slechts leerkracht in een meisjesschool met buitenlanders (CGVS-1 p. 6) en over uw oom kan u slechts vertellen dat hij op een geheime drugsafdeling werkte met buitenlanders (CGVS-2 p. 9-10). U weet evenmin waar exact hij werkte en kan niets meer vertellen wanneer u er naar wordt gevraagd (CGVS-1 p. 6). Gelet op uw zeer beperkte kennis van het werk van uw familieleden kan dit niet als een geloofwaardige aanleiding voor een vrees tot vervolging worden beschouwd. Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die werkten voor de voormalige overheid in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het voormalige overheidsapparaat is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Tenslotte maakt u niet aannemelijk dat u bedreigingen heeft ontvangen van de taliban:

- U heeft twee leden van de taliban gearresteerd waardoor u gevaar loopt. U verklaart dat u telefonisch werd ingelicht dat uw voormalige commandant werd opgepakt door de taliban vanwege zijn betrokkenheid bij de arrestatie van de twee talibs (CGVS-2 p. 6, 14). Wat later verklaart u plots over uw commandant dat u geen nieuws meer over hem hebt gehoord nadat u uw wapen aan hem heeft afgegeven (CGVS-2 p. 16). Uw tegenstrijdige verklaringen vormen een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw relaas.
- De dreigbrieven die u neerlegt zijn allen gedateerd van vóór de machtsovername door de taliban, meer bepaald op 12 juli 2021, op 24 juli 2021 en op 4 augustus 2021. Nochtans verklaarde dat u in Iran was toen deze brieven werden afgeleverd en dat u broer u erover inlichtte (CGVS-2 p. 10-11). U stelt nadrukkelijk dat de brieven na de machtsovername werden verstuurd (CGVS-1 p. 6). Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vraag 33) als op uw persoonlijk onderhoud stelt u dat u Afghanistan pas heeft verlaten op 25 augustus 2021 en tot aan de val van Kunar op 14 augustus 2021 heeft gewerkt als soldaat in uw dorp (CGVS-2 p. 5). Uw verklaringen zijn aldus niet in overeenstemming te brengen met de documenten die u neerlegt, waarvan de authenticiteit wederom sterk wordt ondermijnd.

De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud die u bij monde van uw advocaat overmaakte op 26 september 2024 raken niet voldoende aan de inhoud van de bovenvermelde argumenten opdat de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen hersteld wordt.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De taskara's die u neerlegt zijn een loutere aanwijzing van de identiteit van uw familieleden, dewelke hier niet ter discussie staat. De bankdocumenten kunnen hoogstens aantonen dat u een rekening bij een bank hield. De schoolrapporten tonen hoogstens dat u naar school ging in Afghanistan, hetgeen niet wordt betwist. De certificaten omtrent het voormalige werk van uw familieleden kunnen hoogstens een indicatie vormen voor hun voormalige tewerkstelling indien deze gepaard gaan met geloofwaardige en omstandige verklaringen, doch houden geen rechtstreeks verband met uw individuele problemen of eigen tewerkstelling. De foto waarbij u een geweer vasthoudt toont niet aan dat u effectief werkte als soldaat, doch slechts dat u op één moment een geweer kon vasthouden. Het krantenartikel over uw familieleden toont niet aan dat u individuele en persoonlijke problemen heeft ondervonden. De legerkaart en dreigbrieven die u neerlegde zijn rechtstreeks tegenstrijdig aan wat u aanvankelijk verklaarde tijdens uw persoonlijk onderhoud. Alle overige documenten kunnen hoogstens een indicatie vormen van problemen van u of uw familieleden, doch enkel wanneer deze gepaard gaan met omstandige en coherente verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Integendeel, uit uw verklaringen en de neergelegde documenten blijkt dat de neergelegde documenten allermist als waarachtig kunnen worden bestempeld. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt in dat verband dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere

wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf) (europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%.

Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in

verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal

terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf) de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments \(europa.eu\)](https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments_europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername

door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en

voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete

elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Op 23 januari 2025 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 2 februari 2024;
- EUAA Afghanistan -Country Focus, november 2024.

2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarmee hij de volgende stukken overmaakt:

- “1. Motivatiebrief van de verzoekende partij waaruit zijn aanpassing aan de Belgische normen en waarden blijkt
- 2-5. Attesten ivm integratie + ID-kaart van de getuigen
- 6. Inschrijving Nederlandse les
- 7-12. Loonbrieven 10/2024-01/2025
- 13. Arbeidsovereenkomst bepaalde duur (Horeca)
- 14. Gelegenheidsformulier 2024 en 2025 (Tuinbouwsector)
- 15 – 41. Foto's die zijn verwestering staven”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet an sich dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3. Voorafgaande opmerking

Verzoeker haalt doorheen zijn verzoekschrift aan dat er een gebrek is aan informatie over de situatie in Afghanistan en over de bedoelingen van de taliban.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals blijkt uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt

aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Verzoeker verklaarde de taliban te vrezen vanwege zijn voormalige werk als soldaat en het voormalige werk van zijn vader en oom bij de overheid.

De verwerende partij heeft geoordeeld dat verzoeker zijn vluchtrelaas niet geloofwaardig heeft gemaakt. Zij heeft er in eerste instantie op gewezen dat het feit dat verzoeker verschillende Europese landen heeft doorkruist zonder er bescherming aan te vragen niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging getuigt en overeenkomstig artikel 48/6, §4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker stelt daar tegenover dat een combinatie van verschillende factoren hem heeft doen besluiten om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij stelt dat de smokkelaars de controle hadden over het traject enerzijds en dat hij een sterke sympathie ontwikkelde voor België omdat zijn vader in het verleden heeft samengewerkt met buitenlanders, waaronder Belgische organisaties anderzijds. Geïnspireerd door deze ervaringen adviseerde de vader verzoeker om naar België af te reizen.

Van twee dingen één. Verzoeker kan niet én aanvoeren dat zijn smokkelaars, en niet hij, zijn bestemming kozen enerzijds, én dat zijn vader hem had aangeraden om naar België te komen anderzijds omdat hij met Belgische organisaties had samengewerkt. Overigens moet erop worden gewezen dat de opleidingscertificaten van zijn vader die hij neerlegde kopieën zijn, die makkelijk te manipuleren zijn, zodat de authenticiteit ervan niet kan worden gegarandeerd. Eén en ander klemmt des te meer nu het logo van de organisatie op de twee documenten verschillend is, nu eens “Solidarité Afghanistan-Belgium” en dan weer “Solidarité Afghanistan-Belgique” wordt vermeld en op 1 van de documenten de foto en het serienummer ontbreken op de plaats waar dat is voorzien. De beweringen van verzoeker vormen derhalve geen aannemelijke reden waarom hij zich niet zo snel als mogelijk als verzoeker om internationale bescherming heeft gemeld in één van de lidstaten die hij heeft doorkruist zodat de verwerende partij kon verwijzen naar artikel 48/6, §4, d) van de Vreemdelingenwet om te stellen dat dit niet getuigt van een ernstige en oprechte vervolgingsvrees en een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Dit heeft de verwerende partij er evenwel niet van weerhouden om het vluchtrelaas van verzoeker te onderzoeken op haar merites, zoals blijkt uit de verdere motivering van de bestreden beslissing.

Aangaande de motieven die de verwerende partij ertoe hebben gebracht verzoekers voorgehouden profiel als soldaat bij het voormalige Afghaanse leger als ongeloofwaardig te beoordelen, stelt verzoeker het volgende in zijn verzoekschrift:

“Verzoekende partij merkt op dat zij uiteraard niet verantwoordelijk is voor de verdeling en toewijzing van soldaten; deze taken worden uitgevoerd door haar oversten, en zij volgde enkel de bevelen op. Zij had behoefte aan werk en was geïnteresseerd in het leger omwille van haar vader, waarbij zij de gelegenheid

aangreep om dit in haar eigen dorp te doen. Verzoekende partij vond dan een werkgelegenheid in haar eigen omgeving en greep haar kans:

p. 14 CGVS

'A.J. was met mij in Iran, S. en de andere collega waren gearresteerd.

Vertel eens wat juist uw interesse was om bij het lokale leger te gaan ?

Ik wilde in dienst zijn

Waarom wilde u juist In dienst gaan?

Ik hield van mijn land en mijn hele familie, dus mijn vader ook, werkte voor de overheid en ik wilde dat ook doen.

Waarom wilde u toen bij het leger gaan, wetende dat de taliban al vergevorderd was met het oprukken in Afghanistan?

de dat de taliban al vergevorderd was met het

De job was in ons eigen dorp en ik had ook interesse voor deze job.

Vertel eens over hoe de taliban de macht heeft overgenomen in uw district?

Eerst Ghaziabad viel, dan Nari viel, het was ongeveer één uur toen onze commandant naar onze checkpoint kwam en ons vroeg om onze wapens neer te leggen. We deden dat en ik ben naar huis gegaan en dan naar Nangarhar en dan naar Kabul.

Waren er hevige gevechten in uw district toen u werkte als soldaat?

Nee niet veel, geen grote gevechten, meestal vielen ze de Garagar checkpoint aan en gingen ze snel terug weg'

Hoewel de Taliban zich op/dat moment in opstand bevonden, was dit nog vier maanden voor de uiteindelijke val van het land, en niemand had kunnen voorzien dat/de evolutie zo drastisch zou zijn.

Aan de specifieke controlepost/ waar verzoekende partij was aangesteld, vonden geen zware gevechten plaats. Haar taak bestond uitsluitend uit het uitvoeren van controles, en zij is nooit betrokken geweest bij hevig actieve gevechten. Verzoekende partij beschouwt het als een kwestie van geluk dat zij niet gewond of betrokken is geraakt bij gewelddadige incidenten, maar dit belet niet dat zij eveneens als vijand van de islam wordt aanzien door de Taliban en weldegelijk gevaar loopt.

Niettemin heeft verzoekende partij wel verschillende pertinente details gegeven over haar dagindeling, haar manier van rapport uitbrengen, haar loon e.d:

pp. 15-16 CGVS II

' waarom bent u niet onmiddellijk na uw school begonnen met uw werk als soldaat, gelet op uw interesse erin?

Toen bestond deze niet.

Het bestond toch wel al, maar gewoon onder een andere vorm of andere naam, zoals u daarstraks zei?

Ja die had een andere naam maar in ons district toen hadden ze geen mensen nodig en in die periode, toen ik begon hadden ze nieuw personeel nodig.

Hoeveel salaris kreeg u? 10.000.

Wat kan u me nog vertellen over uw leven als soldaat?

Ik begrijp jou niet goed.

Ik wil graag specifieke ervaringen weten die u heeft meegemaakt als soldaat, gebeurtenissen die u zijn overkomen tijd uw werk. Kan u me zo iets vertellen?

In de ochtend als we wakker werden, we maakten onze bedden proper, daarna sportten we wat met elkaar, geen plaats om te lopen dus wat sporten zo. Dan iedereen aan zijn beurt moest bewaken. Iedereen had zijn wapen al klaargezet. Als het vuil was om het proper te maken.

Waar sliepen jullie?

In de checkpoint.

Met hoeveel sliepen jullie samen?

Twee personen moesten constant bewaking zijn, de rest kon slapen of iets anders doen,

Hoeveel bedden waren er in totaal in de slaappleats?

We hadden matrassen, iedereen had één matras, we lagen gewoon in de kamer. In de ochtend verzamelden we de matrassen terug.

Waarom verzamelden jullie de matrassen elke ochtend?

We hadden geen plek want rondom de kamer, die matrassen lager er, maar matrassen binnen de kamer lagen die moesten verzameld worden om plaats te maken. We moesten twee keer bewaken per persoon, een keer overdag en een keer in de nacht.

Moest u soms samenwerken met andere veiligheidsdiensten?

Nee. Onze commandant kreeg bevelen van het districtshuis en die gaf bevelen aan ons en we deden dat. Voor de rest geen andere bevelen.

Wat voor bevelen kreeg u zo?

Bijvoorbeeld die personen die we arresteerden dat bevel kregen we van het hoofdkwartier want die twee waren verdacht en we gingen om hen te arresteren. Dan als de gouverneur van het district ergens wou gaan, wij vroegen om de weg veilig te houden en een tijdelijke checkpoint aanmaken.

Hoe gaat dat in zijn werk zo'n tijdelijke checkpoint aanmaken?

Als we rapport hadden over een verdachte auto, we kregen info daarover en we moesten die stoppen, we waren niet de enige checkpoint, voor en na ons waren anderen ook. Er was bv een andere checkpoint voor het hoofdkwartier, als de commandant of de gouverneur van het district passeerde via onze checkpoint moesten we daar dan staan voor hun respect te tonen en ook voor veiligheid te zorgen. En elke nacht kregen we een nacht naam, een code naam voor de nacht, we gingen ook dagelijks buiten de checkpost om van de ranger de naam de krijgen

Wat voor een code naam werd er gegeven?

Ze kozen voor elke nacht een aparte naam, als in de nacht iemand passeerde langs onze checkpoint, zelfs een ranger auto of andere, als ze de naam van die nacht niet wisten, dan konden ze niet passeren. Dat was voor veiligheid, op die manier konden we weten wie vijand of vriend is

Konden ook gewone burgers passeren bij de checkpoints?

In de nacht niet, want het hoofdkwartier had brieven gegeven aan de dorpen dat ze vanaf 9u niet naar buiten mogen komen anders krijgen ze problemen.

Vertel eens over hoe het hoofdkwartier brieven stuurden naar de bevolking?

Ze deden dat via de imam, dat was zo dat alle imams naar het directoraat moesten gaan en dat lag in het districtshuis, ze hadden regelmatig vergadering, dan kregen ze brieven en de imams vertelden daarover aan gewone burgers tijdens het gebed.

Waarom moest er een codewoord per nacht worden gegeven?

Om te weten wie vriend en vijand is.

Dat kan u toch ook gewoon /zien aan het uiterlijk en het uniform, of vergis ik mij?

We konden ze niet vertrouwen want ze hadden allerlei soort kledij aan.

Kreeg elke nacht een codewoord?

Ja.

Geef eens wat voorbeelden?

Shahen, Iqbq Said dat was ook de naam van de gouverneur, Afghan, de meeste nachten hadden de naam Shahen.

Wat was de naam van/uw commandant?

S.G..

Spendeerde u veel tijd met hem?

Enkel de tijd toen ik de job deed, maar ik ging ook naar huis.'

De voorgaande verklaringen van verzoekende partij tonen wel aan dat verzoekende partij voor een korte periode heeft gewerkt bij de lokale tak van het leger. Echter, verwerende partij houdt geen rekening met deze relevante details en richt zich voornamelijk op minder belangrijke kwesties."

Hoewel uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud inderdaad blijkt dat verzoeker niet alleen had verklaard dat de job in zijn dorp was en hij er interesse in had, maar ook dat hij van zijn land en zijn familie hield en hij net als zijn vader voor de overheid wilde werken, brengt dit geen soelaas. In het licht van de niet-betwiste omstandigheid dat de taliban reeds aan een onophoudelijke opmars bezig waren in Afghanistan, en in het licht van hetgeen verzoeker zelf verklaarde over de zeer slechte veiligheidssituatie in zijn dorp en waarbij de overheid machteloos moest toekijken op geweld door de taliban (NPO II, p 4) kan hij niet alleen niet worden gevolgd waar hij thans stelt dat niemand had kunnen vermoeden hoe drastisch de opmars van de taliban plaatsvond, maar mag in alle redelijkheid ook worden aangenomen dat hij blij zou geven van een doordachte motivatie om aan te sluiten bij het Afghaanse leger dat moeite had om zijn positie te handhaven. In die omstandigheden is het verder weinig aannemelijk dat verzoeker, buiten het ene incident waarop hij zijn vluchtrelaas heeft geënt, geen enkel ander incident zou hebben meegemaakt en dat er dus nauwelijks vijandige activiteit was bij de checkpost waar hij werd ingedeeld. Verzoeker stelt daar tegenover dat hij het beschouwt als een kwestie van geluk dat hij niet gewond of betrokken is geweest bij gewelddadige incidenten, maar in het licht van zijn eerdere verklaringen over de veiligheidssituatie in zijn dorp is dat niet aannemelijk.

Voorts stelt de Raad vast dat de zeer pertinente motivering inzake de identificatiekaart van verzoeker en het feit dat zijn verklaringen hierover onmogelijk te rijmen vallen met de vaststelling de visu, volstrekt ongemoeid laat.

De Raad volgt de verwerende partij waar zij stelt dat verzoeker zijn voormalige functie niet geloofwaardig heeft gemaakt. Verzoeker citeert verder uit de notities van het persoonlijk onderhoud en stelt dat hij verschillende pertinente details heeft kunnen geven waarmee hij aantoont dat hij wel degelijk voor een korte periode bij de lokale tak van het leger heeft gewerkt, en dat de verwerende partij hiermee geen rekening houdt doch zich richt op minder belangrijke kwesties, maar hij overtuigt niet. Nog daargelaten de vaststelling

dat ook deze verklaringen als weinig doorleefd voorkomen, doen ze geen afbreuk aan de hiervoor bijgetreden argumenten die, samen genomen, zwaarwichtig genoeg zijn om het oordeel schragen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij soldaat was bij het Afghaanse leger.

Daarenboven heeft de verwerende partij ook vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bedreigingen heeft ontvangen van de taliban, nu hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het lot van zijn commandant enerzijds, en de data op de dreigbrieven die hij neerlegde niet te rijmen zijn met de tijdstippen die verzoeker heeft geschetst en waarop ze zouden zijn verstuurd.

Verzoeker citeert een fragment uit p 14 van de notities van het persoonlijk onderhoud en stelt dat hij nooit verklaard heeft dat de commandant werd gearresteerd, en dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft geïnterpreteerd dat ook de commandant werd gearresteerd, doch verzoeker sprak enkel over zijn collega's en niet over de commandant.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker verklaarde dat twee collega's die waren betrokken bij de arrestatie van de talibs waren opgepakt (NPO II, p 6). Later in het onderhoud lichtte hij toe dat vier manschappen betrokken waren bij de arrestatie van de twee talibs: *"Toen u de twee talibs arresteerden hoeveel soldaten waren betrokken bij die arrestatie? We gingen met vier, de commandant en drie soldaten"* (NPO II, p 13). Even verderop verklaarde hij nogmaals dat het ging om *"A.J., S., ik en de commandant"* (NPO II, p 14). Vervolgens stelde hij, op de vraag wat het laatste was dat hij over hen heeft gehoord: *"A.J. was met mij in Iran, S en de andere collega waren gearresteerd"* (NPO II, p 14). De andere collega waarvan sprake kan dus alleen maar de commandant zijn geweest. De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker nu eens verklaarde dat zijn voormalige commandant werd opgepakt door de taliban vanwege zijn betrokkenheid bij de arrestatie van twee talibs en dan weer dat hij geen nieuws meer over hem had gehoord nadat hij zijn wapen had afgegeven blijft derhalve staan, en vormt, zoals de verwerende partij terecht stelt, een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van het relaas.

Met betrekking tot de datering van de dreigbrieven betoogt verzoeker dat hij niet kan verklaren *"waarom de data op de brieven ouder zijn dan de datum van daadwerkelijke ontvangst. Zij kan echter met zekerheid bevestigen dat zij de brieven pas na haar vertrek uit Afghanistan heeft ontvangen. Zij vermoedt dat de brieven mogelijk al eerder waren opgesteld, maar dat de taliban nog niet de gelegenheid hadden gehad om deze na opmaak te versturen"*. Met deze loutere bewering kan hij echter geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat de datering van de dreigbrieven niet overeenkomt met zijn verklaringen. Het geviseerde motief blijft onverminderd overeind en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

De verwerende partij heeft vervolgens nog het volgende vastgesteld:

"Daarnaast verwijst u naar het voormalige werk van uw oom en vader bij de overheid als aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan, maar uw vader was slechts leerkracht in een meisjesschool met buitenlanders (CGVS-1 p. 6) en over uw oom kan u slechts vertellen dat hij op een geheime drugsafdeling werkte met buitenlanders (CGVS-2 p. 9-10). U weet evenmin waar exact hij werkte en kan niets meer vertellen wanneer u er naar wordt gevraagd (CGVS-1 p. 6). Gelet op uw zeer beperkte kennis van het werk van uw familieleden kan dit niet als een geloofwaardige aanleiding voor een vrees tot vervolging worden beschouwd. Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die werkten voor de voormalige overheid in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het voormalige overheidsapparaat is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken."

Verzoeker stelt dat, gezien de gevoelige aard van het werk van zijn oom en zijn vader, zij hierover geen informatie hebben gedeeld met hun familieleden. Het feit dat de drugafdeling waar zijn oom werkzaam was, geheim van aard was, spreekt voor zich. Het is dan ook niet verrassend dat verzoeker slechts over zeer beperkte informatie beschikt, zo stelt hij.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet ontkent dat verzoeker slechts over zeer beperkte informatie beschikt over de werkzaamheden van zijn vader en oom. Zijn vergoelijking dat noch zijn vader, noch zijn oom informatie hebben gedeeld met hun familieleden is een loutere bewering en doet geen afbreuk aan het feit dat van hem kan worden verwacht dat hij zich zou informeren over die elementen die de kern uitmaken van zijn vermeende vervolgingsvrees. Het feit dat hij dat niet heeft gedaan -verzoeker verklaarde dat hij nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan (NPO I, p 5-6)- doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dit klemmt des te meer nu bij het invullen van de vragenlijst bij de dienst Vreemdelingenzaken op

geen enkel moment melding heeft gemaakt van het profiel van zijn vader en de eventuele daaruit voortvloeiende vervolgingsvrees en dat hij weliswaar over zijn oom had gesteld dat die, nadat verzoeker naar Kaboel was vertrokken, werd ontvoerd omdat hij werkte voor de Amerikanen, maar dat verzoeker verklaarde dat hij zelf alleen maar bang was voor de taliban vanwege zijn job (vragenlijst vraag 5). Bij de aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud bij de verwerende partij stelde verzoeker dat hij had verklaard dat zijn vader voor de buitenlanders daar werkte en zijn paternale oom, maar dat dat niet werd genoteerd en dat zijn verklaringen hem wel werden voorgelezen maar dat hij geen Engels verstaat en hij pas later merkte dat zijn antwoorden op de vragenlijst onjuist waren vertaald. Dit biedt echter geen verklaring. Immers, de ingevulde vragenlijst werd hem voorgelezen in het Pashtou, niet in het Engels, en verzoeker heeft hem ondertekend, daarmee de inhoud ervan bevestigend. De vaststelling blijft dus dat verzoeker geen melding had gemaakt van een eventueel risicovol profiel van zijn vader en dat hij uitdrukkelijk had verklaard dat hij alleen maar bang was van de taliban omwille van zijn job. Dat verzoeker het nu over een andere boeg gooit, en de beweerde profielen van zijn familieleden inzet als aanleiding gevende tot een gegronde vrees voor vervolging, is niet geloofwaardig, zeker niet gezien het eerder vastgestelde gebrek aan kennis dat hij etaleerde betreffende hun werkzaamheden. De documenten die verzoeker neerlegde kunnen deze ongeloofwaardigheid niet ombuigen. Het zijn allemaal kopieën waarvan, zoals hiervoor reeds aangehaald, de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd.

Waar verzoeker citeert uit het EUAA-rapport van 2023 waaruit hij afleidt dat de familieleden van voormalige leden van het Afghaans leger weldegelijk een groot risico lopen, enkel en alleen omwille van het feit dat zij familie zijn van voormalige militairen, moet op het volgende worden gewezen:

Uit lezing van de beschikbare landeninformatie en richtlijnen in het rechtsplegingsdossier blijkt heden niet dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse overheid, inclusief de Afghaanse veiligheidsdiensten, of voor de buitenlandse troepen (zie o.a. EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, EUAA “Afghanistan: Country Focus” van januari 2022, EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van mei 2024, p. 28-35). Wel volgt uit de landeninformatie dat familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of buitenlandse troepen in bepaalde omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben, bijvoorbeeld in de context van een zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid. Een individualiseringsvereiste blijft aldus van toepassing. Het is dus aan verzoeker om met concrete aanwijzingen aannemelijk maken dat hij omwille van zijn familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten wordt of zal worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Gelet op de vaststellingen die hiervoor reeds werden gedaan, blijft verzoeker in gebreke en kunnen de vermeende werkzaamheden van zijn oom en vader ertoe dat zij niet als een geloofwaardige aanleiding voor een vervolgingsvrees kunnen worden beschouwd.

De voorgaande vaststellingen, samengenomen met de pertinente en door verzoeker niet betwiste beoordeling in de bestreden beslissing van de door hem bijgebrachte documenten, volstaan om te besluiten dat het vluchtrelaas niet geloofwaardig is.

Verzoeker wijst er verder op dat hij bijna een jaar in België verblijf, dat hij volledig verwesterd is en dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd en dat dit aanzienlijk de kans vergroot om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Hij verwijst naar en citeert uit verschillende landenrapporten en rechtspraak om zijn standpunt te ondersteunen en voegt nog een aantal stukken bij die betrekking hebben op de omstandigheden van zijn verblijf in België.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat uit de landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

Met inachtneming van de argumenten en de geactualiseerde informatie van de beide partijen in de procedurestukken stelt de Raad het volgende vast :

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor

personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afgaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of*

individuals", augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de vermeende vervolging door de taliban, kan verzoeker zich hier niet op beroepen en blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Verzoeker -een praktiserend soenniet die geboren en getogen is in Afghanistan en zijn land heeft verlaten op een moment dat hij reeds gevormd was door de samenleving waarin hij opgroeide- beweert wel, maar toont niet aan dat hij zich tijdens zijn verblijf in West-Europa bepaalde westerse denkbeelden dermate eigen heeft gemaakt dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen. Zijn eigen schriftelijke verklaring die hij aan het rechtsplegingsdossier heeft toegevoegd brengt op dat punt geen soelaas. Het gegeven dat hij in België werkt, en naar luid van de verklaringen van lesgevers, werkgevers en collega's een aangename en gedreven jongeman is die graag aan een nieuwe toekomst wil bouwen in België en niet bij de pakken blijft zitten en Nederlandse les volgt, toont aan dat hij zich kan aanpassen aan de omstandigheden van zijn verblijf hier, maar geven geen blijk van een doorgedreven verwestering. De foto's die hij bijbrengt en waarop alcoholische dranken prominent aanwezig zijn, doen dat evenmin. Uit niets blijkt dat hij zelf alcohol consumeert en hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat zelfs als hij dat wel zou doen, dit impliceert dat hij dermate verwesterd is dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om terug te keren naar zijn land en zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien toont hij geenszins aan dat, of op welke wijze, de taliban van een eventueel alcoholverbruik in België op de hoogte zou zijn of zou riskeren te komen.

Uit de duur van zijn verblijf in België, sedert januari 2024 blijkt niet dat hij niet redelijkerwijze in staat mag worden geacht op de hoogte te zijn of dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden, temeer nu hij nog contact heeft met zijn familieleden die nog steeds in Afghanistan verblijven (NPO I, p 5-6) Verder liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. De verwerende partij kan dus worden bijgetreden waar zij heeft geoordeeld dat hij niet heeft aangetoond dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Waar verzoeker in het algemeen verwijst naar informatie betreffende het leven onder talibanbewind en de strikte toepassing van de sharia, mensenrechtenschendingen, in het bijzonder ten opzichte van vrouwen en meisjes, van willekeurige arrestaties, van incommunicado- detentie, van slechte gevangenisomstandigheden en martelingen, van verdwijningen en ontvoeringen, is de Raad van oordeel dat een vrees voor vervolging in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en mensenrechtenschendingen plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Het louter verwijzen naar en citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, volstaat dus niet.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel kan verzoeker, gelet

op zijn ongeloofwaardige verklaringen niet worden verleend. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve, zorgvuldige en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Waar hij de verslechterende humanitaire situatie aanraakt, wijst de Raad erop dat reeds in de bestreden beslissing er terecht op wordt gewezen *“dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor” en dat “uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins [blijkt] dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.”* Verzoeker brengt geen informatie bij die de uitvoerige motivering hierover in een ander daglicht kan stellen.

Verzoeker citeert uit rapporten waaruit blijkt dat er in Afghanistan sprake is van een strikte interpretatie van de sharia, mensenrechtenschendingen, in het bijzonder ten opzichte van vrouwen en meisjes, van willekeurige arrestaties, van incommunicado- detentie, van slechte gevangenisomstandigheden en martelingen, van verdwijningen en ontvoeringen, maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Opdat, tot slot, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Verzoeker betoogt dat de precare veiligheidssituatie enkel maar verslechterd is onder het talibanbewind en dat de verwerende partij geen rekening houdt met de alsmaar groeiende dreiging van de ISKP, dat zij stelt dat zij enkel gerichte aanvallen uitvoeren doch de ISKP wijdverspreid is en de taliban er niet in slagen de invloed van de brutale groepering in te perken. Hij verwijst naar en citeert uit landeninformatie uit 2022 en 2023 en stelt dat niet selectief mag worden geciteerd uit de voorliggende informatie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: "*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*") UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de informatie waarop de verwerende partij zich heeft gesteund bij het nemen van de bestreden beslissing, en is gelet op de informatie opgenomen in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt.

4. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft met de uiteenzetting van zijn middelen en de door hem aangevoerde schendingen evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftientig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS